

Chương 37

Cô Cornelia Đưa Ra Một Thông Cáo Gây Kinh Ngạc

Cô Cornelia dong buồm xuống căn nhà nhỏ một chiều uể oải nọ, khi vịnh xanh một màu xanh mờ mờ, nhàn nhạt của biển tháng Tám, và loa kèn màu cam ở cổng vườn nhà Anne vươn những đài hoa lộng lẫy lên để được rót ngập thứ vàng rờng của ánh mặt trời tháng Tám. Có điều cô Cornelia chẳng bận tâm gì đến những đại dương sơn màu hay những bông huệ tây khát nắng. Cô ngồi trên chiếc ghế bập bênh ưa thích của mình với một vẻ biếng nhác bất thường. Thật chẳng may, cô cũng không kéo sợi. Cô cũng chẳng nói lấy một lời xúc phạm về giống đàn ông. Tóm lại, cuộc hội thoại của cô Cornelia đặc biệt thiếu gia vị ngày hôm ấy, và Gilbert, vốn nán lại nhà để lắng nghe cô nói, thay vì đi câu cá như dự định, thấy mình hết sức buồn phiền. Có chuyện gì đã xảy đến với cô Cornelia? Trông cô không buồn rầu hay lo lắng. Trái lại, có một vẻ hờ hờ hời hợt ở nơi cô.

“Leslie đâu rồi?” cô hỏi... nhưng mà chuyện đó cũng không lấy gì làm liên quan.

“Owen với cô ấy đi đâu trong khu rừng đằng sau trang trại nhà cô ấy rồi,” Anne trở lại. “Họ sẽ không về trước giờ ăn khuya... nếu mà có về.”

“Hai người ấy hình như không có ý niệm về một thứ gọi là đồng hồ hay sao ấy,” Gilbert nói. “Cháu không tài nào hiểu tường tận được cái vụ đấy. Cháu tin chắc là đám phụ nữ các cô giạt dây. Nhưng Anne, người vợ không biết vâng lời, không chịu nói với cháu. Cô có nói cho cháu biết không, cô Cornelia?”

“Không, ta sẽ không nói. Nhưng mà,” cô Cornelia nói, với dáng vẻ của một người đã quyết định nhắm mắt làm liều cho xong, “ta sẽ nói cho các cháu biết một chuyện khác. Ta đến hôm nay với mục đích để báo tin này. Ta sắp lấy chồng.”

Anne và Gilbert im lặng. Nếu cô Cornelia tuyên bố dự định đi ra kênh nước trầm mình thì chuyện đó còn có thể tin được. Chuyện này thì không. Thế là họ chờ. Dĩ nhiên cô Cornelia đã nhầm.

“Ồ, hai đứa trông ngẩn quá đi,” cô Cornelia nói, đôi mắt hấp háy. Giờ khi phút giây hé lộ kỳ cục đã qua, cô Cornelia lại trở lại với chính mình. “Chúng mày nghĩ cô quá trẻ và thiếu kinh nghiệm để kết hôn chẳng?”

“Cô biết đấy... việc này thực sự choáng váng,” Gilbert nói, cổ trần tĩnh lại. “Cháu đã nghe cô nói một đôi lần rằng cô sẽ không thêm lấy người đàn ông tốt nhất thế giới.”

“Ta đâu có định lấy người đàn ông tốt nhất thế giới,” cô Cornelia bật lại. “Marshall Elliott còn khuya mới là tốt nhất.”

“Cô sắp lấy Marshall Elliott á?” Anne kêu lên, hỏi phục khả năng ngôn ngữ dưới cú sốc thứ hai này.

“Đúng. Chỉ cần nhắc một ngón tay là ta đã có thể có được hẳn bất cứ lúc nào trong vòng hai mươi năm nay. Nhưng chẳng lẽ các cháu nghĩ ta chịu bước vào nhà thờ bên cạnh một đồng cỏ khô di động như thế chắc?”

“Chắc chắn là chúng cháu rất mừng... và chúng cháu cầu mong cho cô mọi điều toại nguyện,” Anne nói, rất ngớ ngẩn và rất không thỏa đáng, đúng như cảm giác của cô. Cô không sẵn sàng cho một dịp như thế này. Cô chưa bao giờ hình dung việc mình đưa ra những lời chúc tụng về hôn sự với cô Cornelia.

“Cám ơn, ta biết là cháu sẽ mừng,” cô Cornelia nói. “Hai đứa là những người bạn đầu tiên được biết tin.”

“Nhưng mà chúng cháu sẽ rất buồn khi mất cô, cô Cornelia yêu quý ạ,” Anne nói, bắt đầu cảm thấy hơi buồn và ủy mị.

“Ồ, mấy đứa không mất ta đâu,” cô Cornelia nói không chút xúc động. “Mấy đứa không nghĩ ta sẽ sống bên kia vịnh với cả cái đám MacAllister và Elliott và Crawford đó chứ hả? ‘Từ sự tự phụ của nhà Elliott, sự tự hào của nhà MacAllister và sự tự kiêu của nhà Crawford, Chúa tạo ra chúng ta.’ Marshall sẽ đến sống ở chỗ ta. Ta phát ốm và mệt mỏi với đám đàn ông làm thuê rồi. Cái thằng Jim Hastings thuê mùa hè vừa rồi chắc chắn là đứa tệ nhất trong cả bầy. Nó sẽ lừa bất cứ người nào đến bước phải lập gia đình. Cháu nghĩ sao chứ? Nó đá phải cái máy quay hôm qua và đánh đổ cả một mẻ kem lớn ra vườn. Và không một mảy may lo nghĩ về chuyện đó! Chỉ cười một cái ngu ngu và nói kem tốt cho đất lắm. Đúng là đồ đàn ông! Ta nói ta không có thói quen bón vườn sau bằng kem.”

“Vâng, cháu cũng mong cho cô mọi điều hạnh phúc, cô Cornelia ạ,” Gilbert nói, vẻ nghiêm trang; “nhưng,” anh nói thêm, không thể cưỡng được cảm dỗ muốn trêu cô Cornelia, bắt chước đôi mắt khẩn nài của Anne, “cháu e rằng những ngày tự do của cô đã qua. Như cô biết đấy, chú Marshall Elliott là một người đàn ông hết sức kiên định.”

“Ta thích một người đàn ông dám nghĩ dám làm,” cô Cornelia bật lại. “Amos Grant, cái thằng cha hồi xưa từng mê ta, không làm được điều đó. Chưa từng thấy một thằng cha nào ba phải như vậy. Hẳn nhảy xuống ao định tự tử một lần nhưng rồi lại đổi ý mà bơi lên bờ. Có đúng là đàn ông không chứ? Phải tay Marshall thì hẳn đã giữ vững lập trường mà chết đuối luôn rồi.”

“Và cháu nghe nói chú ấy cũng nóng tính ra phết đấy,” Gilbert trêu già.

“Nếu không thì đã chẳng phải mang họ Elliott. Ta cũng mừng là thế. Sẽ rất vui khi chọc cho hẳn phát khùng. Mà thường với một thằng cha nóng tính thì

khi nào nổi hứng là có thể làm một cái gì đó. Nhưng mà chả làm được gì với một thằng cha lúc nào cũng cứ bình thân làm mình phát rồ lên.”

“Cô biết đấy chú ấy là thành viên Cấp tiến mà, cô Cornelia.”

“Đúng, đúng là thế,” cô Cornelia thừa nhận vẻ hơi buồn. “Và dĩ nhiên không có hy vọng gì biến hẳn thành thành viên Bảo thủ được. Nhưng ít nhất hẳn cũng theo Trưởng lão. Thế nên ta cho rằng ta sẽ phải tự hài lòng với điều đó.”

“Thế nếu chú ấy theo Giám lý thì cô có cưới chú ấy không, cô Cornelia?”

“Không, ta sẽ không cưới. Chính trị là dành cho thế giới này, nhưng tôn giáo là dành cho cả hai thế giới.”

“Và rốt cuộc có khi cô sẽ trở thành một bà ‘quả phụ’ đấy, cô Cornelia ạ.”

“Không phải ta đâu. Marshall sẽ sống lâu hơn ta. Nhà Elliott sống dai lắm, còn nhà Bryant thì không.”

“Khi nào cô cưới ạ?” Anne hỏi.

“Khoảng một tháng nữa. Áo cưới của ta sẽ là váy lụa màu xanh hải quân. Và ta muốn hỏi cháu, Anne cung ạ, liệu cháu nghĩ mặc váy xanh hải quân mà đeo mạng thì có được không. Lúc nào ta cũng nghĩ ta thích đeo mạng nếu có bao giờ lấy chồng. Marshall nói nếu thích thì cứ đeo. Đúng là đồ đàn ông!”

“Sao cô lại không đeo nếu cô thích?” Anne hỏi.

“À, người ta không muốn khác người quá,” cô Cornelia, người không hề giống dù chỉ sơ sơ bất cứ một ai khác trên mặt đất này, nói. “Như ta nói, đúng là ta có thích một cái mạng. Nhưng có lẽ không nên đeo mạng với bất cứ loại áo váy nào khác ngoài áo trắng. Làm ơn nói cho ta biết đi Anne, cháu thật sự nghĩ gì. Ta sẽ nghe theo lời khuyên của cháu.”

“Cháu không nghĩ mạng hay được đeo cùng với bất cứ thứ gì ngoài áo trắng,” Anne thừa nhận, “nhưng đó chỉ là một tục lệ mà thôi; và cháu thì giống chú Elliott, cô Cornelia ạ. Cháu không thấy có lý do gì mà cô lại không nên đeo mạng nếu cô thích.”

Nhưng cô Cornelia, người đang ghé thăm nhà trong một chiếc áo choàng rộng thính bằng vải trúc bầu, lắc đầu.

“Nếu không đúng thì ta sẽ không đeo,” cô nói, với một cái thở dài tiếc nuối cho một giấc mơ đã mất.

“Vì cô đã quyết tâm lập gia đình, cô Cornelia ạ,” Gilbert nghiêm trang nói, “cháu sẽ cho cô những quy tắc tuyệt vời về quản lý một ông chồng mà bà ngoại cháu đã cho mẹ cháu khi mẹ cháu cưới cha cháu.”

“Ồ, ta nghĩ ta có thể quản lý được Marshall Elliott,” cô Cornelia bình thản nói. “Nhưng cứ nghe quy tắc của cháu xem nào.”

“Quy tắc đầu tiên là, tóm lấy chú ấy.”

“Đã tóm. Nói tiếp đi.”

“Quy tắc thứ hai là, cho chú ấy ăn uống tử tế.”

“Với đầy đủ bánh nướng. Tiếp?”

“Quy tắc thứ ba và thứ tư là... để mắt tới chú ấy.”

“Ta tin cháu,” cô Cornelia nói dứt khoát.